

Lőrincz Ferenc, Pirók Irén, Lőrincz Áron. Festészet, textilművészet, építészet. Amikor megkapok egy ilyen izgalmas felkérést, hogy megnyissam a kiállítást, onnantól nincs éjjelem és nappalom, mert mindig ekörül forog ott a felszín alatt minden gondolatom. Egy család. De mi az, ami közös bennük, mi a gyökér, az eredet?

Most épp húsvét előtt. Közben. A szent napokon. Ültem a szobában, a feltámadás jutott eszembe, láttam magam előtt az üres sírt, az üres teret, amit beterít a fény. És akkor eszembe jutott: **a TÉR.**

Mindháromjuk alkotásaiban meghatározó. **Igaz tértudatosság**, ahogy kezeli Ferenc a tájat, uralja színnel, formákkal; Irén, ahogy vezeti a szálakat, befogja a megfoghatatlan **térlétet**, besűríti és redukálja a gondolatokat; Áron, ahogy körbeöleli, kitárja, összefoglalja, bezárja azt. Mindháromjuk munkájában olyan mély áramlat ez, ami már nemcsak a hétköznapjaikat szövi be, de a háttérben belső csendességként a tudatosság szilárdsága van minden alkotásukban.

Vihar előtti néma borzongása a tájnak, feszült megállítása a zivatar előtti állapotnak. Ferenc képeiben feldereng valami, ami akár korlenyomat lehet. Vajon tényleg az? Vagy a táj olyan nagyfokú ismerete, amikor már egyetlen jelenségben az egész világot megtaláljuk, és az egész világ, a világa beleremeg. Érzem a levegőt. **Tér** nyílik a történés körül. Majd festészete által **tér** nyílik a gondolatok körül. Kitárul a végtelen.

Vonalaival, utakat nyit meg előttünk Irén, hogy ugyan van választás, de az igaz út csak egy. Sziklaszilárd, határozott, tudatos vonalak, de érzem a női erőt, a finom csipke lehelletnyi létét, áttörtségével a fonalak közti **légtér életteret** kap. Hallom a kántálót, ahogy egy hangszer hangja be tudja tölteni a termet, körbeöleli egy nagybőgő hangja és közrefog egy zenekart. Irén munkáiban egyensúly van, a szálak ritmusa, a felületek kötél tánca, mint egy finomra hangolt műszer, egységben áll.

Áron épületei igazi **életterek**. Néztem festői szemmel, néztem egyes elemeit **háttérként és előtérként** is. Körbejártam minden oldalról gondolatban. Néztem a perspektívát, a negatív tereket, beszögeléseket, kitágulásokat. Munkáin megnyílik a tér, de a **személyes tér** is szabad marad bennük. Stabilitás van körülöttük, de a levegő szabadsága is. Az épületeknek külön története van, a koncepció világosan látszik. Egyszerre részei a tájnak, az épített környezetnek. Bár mind külön világ, mégis részesei az Egynek, a nagy egységnek. Harmónia van bennük és utazás.

Ahogy megyek a letisztult alkotások közt, egyszercsak felfedezem saját **belső teremet**. Világuk a forma birodalma. Békés mégis ez a tér. Isten békéje ez.

Dávid azt mondja a 18. zsoltárban: “Az ÚR az én támaszom. **Tágas térre** vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.”

Jöjjenek erre a Tágas térre velem,

a kiállítást szeretettel nyitom meg.

Elhangzott 2022. április 22-én a Gödöllői Városi Könyvtárban Sz. Jánosi Erzsébettől